

Arrest

nr. 93 193 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, aan wie op 15 maart 2008 een arbeidskaart werd afgeleverd die geldig was tot 5 maart 2009, meldde zich op 14 april 2008 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent met het oog op zijn inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.2. Op 4 juni 2008 ontving verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (tijdelijk verblijf) waarvan de geldigheidsduur verstreek op 5 april 2009.

1.3. Verzoeker ontving voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister een A-kaart met een geldigheidsduur van 25 oktober 2008 tot 18 oktober 2009.

1.4. Op 11 december 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een nieuwe arbeidskaart die geldig was van 1 december 2009 tot 30 november 2010. Verzoeker verzocht om op basis van deze arbeidskaart tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde op 14 december 2009 dat verzoeker een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 december 2010 kon worden toegekend.

1.6. Verzoeker diende, in functie van zijn tewerkstelling, op 15 februari 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd in het bezit gesteld van een E-kaart met een geldigheidsduur van 7 augustus 2010 tot 15 juli 2015.

1.7. Op 6 december 2011 diende verzoeker een aanvraag om duurzaam verblijf in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2012 de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 9 juni 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 55, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 06.12.2011 door de genaamde [A. A. Y.], [...] van Bulgaarse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 42 quinquies §1 of §2 van de wet van 15.12.1980 of aan de afwijkingen op art. 42 quinquies die beschreven staan in art. 42 sexies van diezelfde wet.

Betrokkene werd op 04.06.2008 in bezit gesteld van een BIVR op basis van een arbeidskaart. Op 25.10.2008 verkreeg hij de A-kaart geldig tot 18.10.2009. De verlenging van deze A-kaart werd echter te laat aangevraagd nl. pas op 11.12.2009. Betrokkene heeft zich dus niet tussen de 45e en 30e dag voor het verstrijken van zijn verblijfsdocument aangeboden bij de vreemdelingendienst van de gemeente voor de aanvraag van de verlenging zodat deze tijdig te zou kunnen behandeld worden.

Deze onderbreking kan niet beschouwd worden als een toegestane onderbreking die geen invloed heeft op het verwerven van het duurzaam verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quinquies van de wet van 15.12.1980, maar wel om een periode van illegaal verblijf.

Betrokkene heeft nog geen 3 jaar ononderbroken verblijf genoten in België op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1 van het vermelde besluit van 08.10.1981 waardoor het duurzaam verblijfsrecht aldus niet toegestaan kan worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsverplichting, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers aanvraag om duurzaam verblijf enkel en alleen geweigerd omdat hij nog geen 3 jaar ononderbroken verblijf heeft genoten in België.

2.

Dat door verweerder het art. 42 quinquies §1 Vw. werd geschonden.

Art. 42 quinquies Vw. stelt het volgende "§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk".

Dat evenwel verweerder onterecht stelt dat in hoofde van verzoeker geen sprake is van 3 jaar ononderbroken verblijf in België.

Dat immers verzoeker in het bezit is van talrijke bewijsstukken, waaronder loonbrieven van januari 2009 tot en met januari 2012, waaruit een ononderbroken verblijf van verzoeker van 3 jaar in België blijkt.

Dat verweerder geenszins geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft doorgevoerd en verzoeker heeft uitgenodigd bijkomende bewijsstukken aangaande zijn verblijf in België neer te leggen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder werden geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat door het nemen van een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf ten aanzien van verzoeker terwijl wel degelijk in zijn hoofde sprake is van drie jaar ononderbroken verblijf in België verweerder het art. 42 quinquies Vw. schendde.

3.

Dat tenslotte verweerder nalaat rekening te houden met het art. 42 quinquies §3 Vw. : "Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door een afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten buiten het Rijk".

Dat derhalve, zelfs indien er sprake zou zijn van een tijdelijke afwezigheid van niet meer dan zes maanden, wordt het ononderbroken karakter van het verblijf hierdoor niet beïnvloed.

Dat, hoewel verweerder in de bestreden beslissing vaststelt dat er sprake zou zijn van een onderbreking in hoofde van verzoeker, dan nog wordt door verweerder niet gemotiveerd waarom deze vermeende onderbreking niet ressorteert onder een toegestane onderbreking zoals voorzien in het art. 42 quinquies §3 Vw.

Dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat door verweerder het art. 42 quinquies §3 Vw. werd geschonden.

4.

Dat voldoende vaststaat dat verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld om te blijven voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4 Vw. en het art. 42 quinquies Vw. en dat verzoeker volledig ter goeder trouw is.

Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf dd. 25 april 2012 kon worden betekend."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker de jure geen drie jaar ononderbroken verblijf kan doen gelden. Artikel 42quinquies §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat "een duurzaam recht op verblijf (wordt) erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk."

Met andere woorden moet de EU-burger een ononderbroken verblijfsrecht van tenminste drie jaar doen gelden. Het aanvoeren van stukken ter staving van een feitelijk ononderbroken verblijf van drie jaar, zoals verzoeker thans doet, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betwist niet dat zijn A-kaart verstreek op 18 oktober 2009 en hij pas een verlenging bekam op 14 december 2009. Tussen beide data verbleef verzoeker illegaal op het grondgebied of verbleef hij elders. De ononderbroken periode van verblijf dienstig voor het bekomen van het recht op duurzaam verblijf, geldt derhalve pas vanaf 14 december 2009. De bestreden beslissing steunt op juridisch en feitelijk correcte vaststellingen.

Verzoeker uitnodigen tot het voorleggen van bijkomende stukken had dan ook geen enkele zin.

Waar verzoeker stelt dat met betrekking tot de onderbreking van zijn verblijf in België, niet werd gemotiveerd of hij niet valt onder één van de uitzonderingen voorzien in artikel 42quinquies §3 van de Vreemdelingenwet, moet opgemerkt dat de motieven van de motieven niet gemotiveerd moeten worden. Het volstaat dat de vaststellingen waarop de beslissing steunt in rechte en in feite correct zijn. Het is derhalve geenszins vereist omtrent alle mogelijke wettelijke uitzonderingen te motiveren waarom deze niet van toepassing zouden zijn. Hoe dan ook zijn deze uitzonderingen niet op verzoeker van toepassing aangezien het verzoekers verblijfsrecht zelf is dat op 18 oktober 2009 is vervallen en het geenszins gaat om tijdelijke afwezigheden. Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van deze bepaling, zonder dat deze ook maar enig verband houdt met zijn situatie."

2.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het vereiste inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift kan trouwens worden afgeleid dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Verzoekers stelling dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom verweerder oordeelde dat de onderbreking van zijn verblijf niet kan worden beschouwd als een toegestane onderbreking zoals bepaald in artikel 42quinquies, § 3 van de Vreemdelingenwet mist voorts feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat de

onderbreking van het verblijf waarnaar verzoeker verwijst niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling valt daar het een illegaal verblijf betreft.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar verzoeker betoogt dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quinquies, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.”

Voormelde bepaling laat een burger van de Unie die in België als werknemer of zelfstandige actief is of die over een ziekteverzekering beschikt en voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel toe om te genieten van een duurzaam recht op verblijf.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker geen aanspraak kon maken op een duurzaam recht op verblijf op grond van de bepalingen van hoofdstuk I (*“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”*) van Titel II van de Vreemdelingenwet, aangezien hij na 18 oktober 2009 gedurende een periode niet langer tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd of toegelaten en verzoeker in deze periode dus niet op legale basis in het Rijk verbleef. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en wordt op zich ook niet betwist door verzoeker.

Verzoeker verwijst evenwel naar artikel 42quinquies, § 3 van de Vreemdelingenwet en betoogt in wezen dat een tijdelijke afwezigheid het ononderbroken karakter van het verblijf dat bedoeld is in § 1 van artikel 42quinquies niet beïnvloedt. Er dient echter te worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van een tijdelijke afwezigheid van verzoeker doch dat verzoeker gedurende een bepaalde termijn in de door hem aangehaalde periode van drie jaar zonder meer niet over een verblijfsrecht beschikte op grond van de bepalingen van hoofdstuk I van Titel II van de Vreemdelingenwet. Door voor te houden dat hij steeds alles in het werk heeft gesteld om te voldoen aan wat is voorzien in de artikelen 40, § 4 en 42quinquies van de Vreemdelingenwet toont verzoeker niet aan dat hij effectief gedurende drie jaar ononderbroken over een verblijfsrecht beschikte en dat verweerder enige appreciatiefout maakte.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de materiële motiveringsplicht of artikel 42quinquies, § 3 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

2.3.3. De hoorplicht – die verzoeker ook geschonden acht – is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoeker noodzakelijkerwijs mondeling zijn bemerkings diende te kunnen formuleren, doch slechts dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker de mogelijkheid had om bij zijn aanvraag om duurzaam verblijf alle, volgens hem nuttige, stukken over te maken. Verzoeker kon bovendien ook in de periode voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle door hem dienstig geachte gegevens aan het bestuur toezenden. Hij heeft evenwel nagelaten enig stuk waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij gedurende drie jaar ononderbroken legaal in het Rijk verbleef neer te leggen. De Raad dient voorts te herhalen dat verzoeker de door verweerder gedane feitelijke vaststellingen, met name dat hij in de voormelde periode van drie jaar niet steeds op een legale wijze in het Rijk verbleef, niet betwist. Hij beperkt zich louter tot de stelling dat hij feitelijk in België verbleef en dat hij dit kan aantonen aan de

hand van loon-brieven, maar toont door te benadrukken dat hij het bewijs kan leveren van een gegeven waarvan niet blijkt dat het dienstig is voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan dat deze beslissing niet op correcte gronden of op zorgvuldige wijze is genomen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.3.4. De Raad dient er voorts op te wijzen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK